

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **Elstar spol. s r. o.**, IČO: 62029916,
sídlem Valová 3087, 544 01 Dvůr Králové nad Labem
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Hruškou,
sídlem Svatojánské nám. 47, 541 01 Trutnov

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2016, č. j. 10658-2/2016-900000-304.1, č. j. 10658-3/2016-900000-304.1, č. j. 10658-4/2016-900000-304.1, č. j. 10658-5/2016-900000-304.1, č. j. 10658-6/2016-900000-304.1, č. j. 10658-7/2016-900000-304.1, č. j. 10658-8/2016-900000-304.1, č. j. 10658-9/2016-900000-304.1, č. j. 10658-10/2016-900000-304.1, č. j. 10658-11/2016-900000-304.1, č. j. 10658-12/2016-900000-304.1, č. j. 10658-13/2016-900000-304.1, č. j. 10658-14/2016-900000-304.1, č. j. 10658-15/2016-900000-304.1, a ze dne 18. 7. 2016, č. j. 15854-2/2016-900000-304.1,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaných rozhodnutí, kterými žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí – platebních výměrů Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „celní úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“):
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170002-2/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z posečkání ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 301.446,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995 č. j. 29-2129/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170115-2/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z posečkání ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 302.404,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995 č. j. 29-2123/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170136-2/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z posečkání ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 303.037,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995 č. j. 29-2128/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170180-2/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z posečkání ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 304.897,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995 č. j. 29-2124/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170228-2/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z posečkání ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 302.128,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995 č. j. 29-2126/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170249-2/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z posečkání ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 303.265,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995 č. j. 29-2127/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 178284-2/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z posečkání ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 303.536,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995 č. j. 29-2125/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015 č. j. 170002-3/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z prodlení ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 301.446,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995, č. j. 29-2129/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170115-3/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z prodlení ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 302.404,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995, č. j. 29-2120/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170136-3/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z prodlení ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 303.037,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995 č. j. 29-2128/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170180-3/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z prodlení ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 304.897,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995 č. j. 29-2124/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170228-3/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z prodlení ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 302.128,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995, č. j. 29-2126/CD/95;
 - ze dne 10. 11. 2015, č. j. 170249-3/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z prodlení ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 303.265,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995, č. j. 29-2127/CD/95;

- ze dne 10. 11. 2015, č. j. 178284-3/2015-530000-41, kterým byl žalobci vyměřen úrok z prodlení ve vztahu k celnímu dluhu ve výši 303.536,- Kč vyměřeného na základě platebního výměru ze dne 26. 10. 1995, č. j. 29-2125/CD/95;
 - ze dne 29. 12. 2015, č. j. 193084-2/2015-530000-42, kterým bylo zřízeno zástavní právo na nemovitostech ve vlastnictví žalobce za účelem zajištění neuhrazené daně, a to konkrétně úroků z prodlení a úroků z posečkání vyměřených na základě výše specifikovaných platebních výměrů.
2. V uvedených rozhodnutích tedy celní úřad jednak vyrozuměl žalobce podle § 157 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o předpisu úroků z posečkání platební povinnosti (úhrady celních dluhů) vyměřené citovanými meritorními rozhodnutími ze dne 26. 10. 1995, jednak podle § 157 odst. 3 daňového řádu vyrozuměl žalobce o předpisu úroků z prodlení předmětné platební povinnosti, jednak na základě § 170 odst. 1 daňového řádu zřídil zástavní právo k nemovitým věcem ve vlastnictví žalobce, a to z důvodu zajištění nedoplatku evidovaným na jeho osobním daňovém účtu v celkové výši 1 487 526 Kč. Zmíněnými meritorními rozhodnutími - platebními výměry byly za použití § 240 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), žalobci, který byl deklarantem, vyměřeny clo, daň z přidané hodnoty a spotřební daň při dovozu zboží, a to z důvodu, že nezajistil splnění povinností vyplývajících z režimu tranzitu, konkrétně neukončení celního režimu tranzitu minerálních olejů, jež měly být na podkladě 23 tranzitních celních prohlášení (dále jen „TCP“) dopraveny ve stanovené lhůtě od Celního úřadu Břeclav – dálnice k Celnímu úřadu Zlín.
3. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí shledal za správné právní závěry celního úřadu, včetně způsobu, jakým je odůvodnil. Naopak za důvodné nepovažoval odvolací námitky žalobce, v nichž namítal především uplynutí lhůty k vyměření předmětného úroku z posečkání, resp. úroku z prodlení, neboť v případě rozhodnutí o předepsání úroku z posečkání, resp. úroku z prodlení se ve smyslu § 281 ve spojení s § 277 odst. 3 celního zákona (ve znění účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 2002) nejedná o vyměřovací lhůtu, na kterou by se vztahoval režim prekluze, nýbrž o fázi vymáhání, resp. vybrání celního dluhu, na který se vztahuje režim promlčení. Lhůtou pro vydání rozhodnutí pro stanovení, resp. předepsání příslušenství cla (úroku z prodlení i posečkání) byla tedy šestiletá lhůta dle § 282 celního zákona, nikoliv tříletá, jak namítal žalobce.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje soudu, aby napadená rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce, za použití obdobné argumentace, která byla obsahem jeho odvolání, zejména namítá nezákonnost napadených rozhodnutí, neboť v nich žalovaný aproboval postup celního úřadu při vydání citovaných platebních výměrů, ačkoliv k tomu dle žalobce nebyl oprávněn, a to z důvodu uplynutí lhůty k vyměření předmětného úroku z posečkání, resp. úroku z prodlení. Konkrétně žalobce poukazuje na to, že v období od 1. 1. 1993 do 30. 6. 1997 celní zákon neupravoval lhůtu stanovenou k vyměření celního dluhu. Žalobce je proto přesvědčen, že je nutné vyjít z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009-105, nebo ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5

Afs 64/2008-88, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz), podle které je při neexistenci výslovné právní úpravy lhůty k vyměření cla a daní třeba pro celní dluhy vzniklé od 1. 7. 1997 do 30. 6. 2002 přiměřeně použít tříletou propadnou lhůtu podle § 4 odst. 2 a 3 zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soustavě daní“), s tím, že aplikace § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), byla podle § 320 celního zákona v daném období výslovně vyloučena. Podle názoru žalobce je nutné lhůtu tří let aplikovat rovněž na celní dluhy vzniklé v období od 1. 1. 1993 do 30. 6. 1997, jelikož v tomto období celní zákon rovněž lhůtu neupravoval, odkazoval na podpůrné použití správního řádu, který lhůtu rovněž neupravoval. I v tomto období však existoval zákon o soustavě daní a není zde žádný rozumný důvod, proč by neměla být lhůta tří let aplikována i v případě celních dluhů vzniklých v období od 1. 1. 1993 do 30. 6. 1997.

6. Žalobce si je vědom toho, že ve vztahu k úrokům z prodlení a ve vztahu k penále vyměřeným správcem daně se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjadřoval tak, že lhůtou pro vydání rozhodnutí pro stanovení, resp. předsání tohoto konkrétního příslušenství je šestiletá lhůta dle § 282 celního zákona, v žádném svém rozhodnutí se však nevyjadřoval k otázce určení lhůty pro vyměření úroků z posečkání. Žalobce je přesvědčen, že zde jsou naprosto zásadní důvody, pro které se neuplatní pouze šestiletá lhůta určená k vybrání a vymožení nedoplatku cla, ale je nutné aplikovat rovněž lhůtu pro vyměření tohoto speciálního typu příslušenství. Žalobce je toho názoru, že v daném případě je na místě aplikovat ustanovení § 268 odst. 1 a odst. 2 celního zákona (účinného od 1. 7. 2002).
7. Žalobce dále namítá, že došlo k uplynutí i výše popsané šestileté lhůty k vybrání a vymáhání nedoplatků cla a rovněž k uplynutí lhůty k vybrání a vymáhání příslušenství cla, a proto žalovaný neměl právo činit jakékoli kroky směřující k vybrání a vymáhání příslušenství cla. Nedoplatky cla se staly splatnými v roce 1995 a od konce tohoto roku tedy běžela šestiletá lhůta určená pro vybrání a vymáhání nedoplatků, která uplynula k 31. 12. 2001. Pokud jde o jednotlivé úkony, které mohly prodloužit tuto lhůtu, tak k těmto žalobce uvádí, že žádné takové úkony celní úřad neprovedl a k prodloužení šestileté lhůty tedy nedošlo. Celní úřad provedl pouze úkony, kterými došlo k prodloužení lhůty pro vybírání a vymáhání samotného nedoplatku cla, avšak nikdy v minulosti neprovedl žádný kvalifikovaný úkon, který by měl za následek prodloužení lhůty k vybírání a vymáhání nedoplatku vzniklého na úrocích z prodlení vzniklých za období od 14. 11. 1995 do 30. 6. 1997, a proto právo na vybírání a vymáhání této části úroků z prodlení bylo v době vydání příslušných rozhodnutí nepochybně promlčeno.
8. V neposlední řadě žalobce namítá, že rovněž rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí celního úřadu o zřízení zástavního práva k nemovitostem jsou nezákonná, jelikož zástavním právem je možné zajistit toliko pohledávku existující. Celní úřad však v době vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva nebyl oprávněn takové rozhodnutí vůbec vydat, jelikož toto jeho právo bylo ve vztahu k části úroků z prodlení promlčeno a v části úroků z posečkání již prekludováno.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukazuje na skutečnost, že žalobní námitky žalobce ve shodném znění předkládal již ve svém odvolání, se kterými se žalovaný dostatečně

vypořádal, a proto na příslušnou argumentaci, obsaženou odůvodnění jednotlivých rozhodnutí, odkazuje. Setrvává přitom na svém stanovisku, že v případě rozhodnutí o úroku z prodlení, tak i z posečkání se jedná o deklaratorní rozhodnutí, kterými správce daně předepisuje daňovému dlužníkovi úroky vzniklé přímo ze zákona. Jinými slovy, těmito platebními výměry nedochází k vyměření daných úroků (jak žalobce nesprávně argumentuje), ale toliko je jimi daňový dlužník informován o výši úroků a lhůtě, v které jsou splatné. Touto lhůtou je pak šestiletá promlčecí lhůta ve smyslu § 282 celního zákona, neboť se jedná o fázi vymáhání resp. vybrání celního dluhu, na který se vztahuje režim promlčení. V této souvislosti žalovaný zdůrazňuje, že úroky, jako příslušenství daně, sledují osud daně, a tudíž úkony, kterými došlo k přerušení šestileté promlčecí lhůty ve vztahu k meritorním celním dluhům vyměřeným platebními výměry v roce 1995, bezprostředně doléhají i na běh lhůty pro vybírání a vymáhání předmětných úroků (předepsáním úroků se nerozbihá samostatná – speciální lhůta pro jejich vybrání).

IV. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. Jak již bylo rekapitulováno, žalobce za stěžejní otázku nyní projednávané věci označuje otázku, zda nedošlo k prekluzi úroku z posečkání, příp. k promlčení úroku z prodlení i úroku z posečkání, které mu byly předepsány celním úřadem výše citovanými platebními výměry, a to ve vztahu k úhradě celních dluhů, vyměřených rozhodnutími celního úřadu ze dne 26. 10. 1995.
12. Pokud jde o posouzení otázky povahy lhůty ve vztahu k úrokům z posečkání, krajský soud nepovažuje za správný názor žalobce, že za situace, kdy celní zákon neupravuje otázku promlčení či prekluze práva vyměřit úroky z posečkání, bylo v daném případě na místě aplikovat § 268 odst. 2 celního zákona (účinného od 1. 7. 2002), dle něhož *„nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí lhůty 3 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl.“* Krajský soud je předně toho názoru, že žalobce ve své argumentaci v podstatě nečiní rozdíly mezi prekluzí samotného celního dluhu a úroků z prodlení, resp. z posečkání, jak ostatně vyplývá i z jeho odkazu na citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Zde se Nejvyšší správní soud skutečně zabýval otázkou povahy lhůty za situace, kdy v celním zákonu absentovala výslovná právní úprava, nicméně tyto závěry výslovně vztáhl pouze na lhůtu k vyměření samotného celního dluhu. *„Je pravdou, že celní zákon nestanovil prekluzivní lhůtu pro vyměření cla, a to nejen v období mezi 1. 7. 1997 a 30. 6. 2002 (které posuzoval soud), ale ani před 1. 1. 1997, proto lze aplikovat subsidiárně § 4 odst. 2 zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní, podle něhož daň nelze vyměřit ani vymáhat po uplynutí tří let od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník nebo plátce povinen podat přiznání nebo hlášení, popřípadě dlužník srazit daň nebo zálohu na tuto daň.“* (srov. citovaný rozsudek č. j. 1 Afs 15/2009-105). Naopak ve vztahu k úrokům z prodlení Nejvyšší správní soud opakovaně, jak připomíná i žalovaný, zdůraznil, že v případě rozhodnutí o předepsání úroku z prodlení se ve smyslu § 281 ve spojení s § 277 odst. 3 celního zákona (ve znění účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 2002) nejedná o vyměřovací lhůtu, na kterou by se vztahoval režim prekluze, nýbrž o fázi vymáhání, resp. vybrání celního dluhu, na který se

vztahuje režim promlčení (srov. např. rozsudky ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 Afs 115/2006-50, či ze dne 10. 4. 2009, č. j. 5 Afs 137/2006-139).

13. Na otázku promlčení práva vybrat a vymoci nedoplatek cla je pak nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu, neboť se jedná o otázku práva hmotného (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 5 Afs 86/2009-55). Jak již bylo rekapitulováno, celní dluh žalobce v daném případě vznikl dne 3. 11. 1995, kdy byly žalobci doručeny platební výměry celního úřadu ze dne 26. 10. 1995. Podle § 320 celního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 1993 do 30. 6. 1997, platilo, že *„nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro řízení před celními orgány a) ve věcech celních přestupků obecné předpisy o přestupcích, b) v ostatních věcech obecné předpisy o správním řízení.“* Pro dobu od 1. 7. 1997 subsidiárně platil pro celní řízení v různých podobách žalobcem citovaný zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ovšem po celou dobu (až do 31. 12. 2010) bylo součástí celního zákona ustanovení § 282, tedy právní úprava zvláštní ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., která měla v duchu zásady *lex specialis derogat lex generalis* aplikační přednost. Promlčení práva vybrat a vymáhat nedoplatek cla se proto (do 31. 12. 2010) výlučně řídilo ustanovením § 282 celního zákona, dle něhož *„se právo vybrat a vymáhat nedoplatek cla promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal splatným.“* Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení č. j. 5 Afs 86/2009-55, *„ustanovení § 282 celního zákona o délce, počátku běhu, podmínkách přerušení a nového započetí běhu lhůty, v níž lze vybrat a vymáhat nedoplatek cla, a o tom, že jde o lhůtu promlčecí, nikoli prekluzivní, je ustanovením hmotněprávní povahy charakterizujícím časový rámec zvláštní veřejnoprávní povinnosti (povinnosti zaplatit clo, zde konkrétně povinnost strpět vybrání a vymáhání nedoplatku cla).“*
14. S ohledem na legislativní změny, kdy s účinností od 1. 1. 2011 došlo na základě zákona č. 281/2009 Sb. k derogaci některých ustanovení celního zákona, a to včetně § 282 celního zákona, je nezbytné [v souladu s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona] při posuzování běhu a charakteru původně promlčecí lhůty zohlednit přechodné ustanovení § 264 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), dle něhož se *„délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně.“* Tímto předvídaným ustanovením je § 160 odst. 1 daňového řádu, který stanoví délku lhůty pro placení daně (cla) v délce šesti let, tedy v téže délce jako derogovaný § 282 celního zákona. Lhůtou pro vydání rozhodnutí pro stanovení, resp. předsání příslušenství cla (úroku z prodlení i posečkání) je tedy šestiletá lhůta dle § 282 celního zákona.
15. Ačkoliv lze přisvědčit žalobci v tom, že citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu se vztahovala primárně k otázce vztahu lhůty k úrokům z prodlení při úhradě celního dluhu, krajský soud je přesvědčen, že tyto závěry lze analogicky aplikovat i na otázku povahy lhůty u úroků z posečkání. Úrok z posečkané částky, stejně jako i úrok z prodlení, totiž vzniká jako následek za porušení povinnosti uhradit daň včas. Zatímco úrok z posečkané částky plní primárně roli ekonomické náhrady za prodlení s úhradou daně, úrok z prodlení současně s ekonomickou náhradou obsahuje významnou sankční složku, která má mít preventivní účinek. Oba úroky mají díky časovému charakteru působit motivačním

způsobem na dlužníka tak, aby případné prodlení bylo co nejkratší. Úroky v obou případech vznikají přímo ze zákona (*ex lege*) bez možnosti správce daně modifikovat jejich výši (srov. Matyášová, L., Grossová, M. E., *Daňový řád. Komentář*, 2. vyd., Praha: Leges 2015, § 157). I přes sankční prvek se stále jedná o příslušenství daně (paušalizovanou náhradu eventuální škody, jež by státu mohla vzniknout zpožděním příjmů daní a cel), nikoli sankci ve smyslu správního trestání (k obdobné otázce povahy úroků z prodlení ve vztahu k dani srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015,

č. j. 4 Afs 210/2014-57, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011-82, a ze dne 26. 10. 2011, č. j. 9 Afs 27/2011).

16. Krajský soud za nedůvodnou shledal rovněž námitku, v níž žalobce zpochybňuje dodržení i této šestileté lhůty k vybrání a vymáhání nedoplatků cla a k vybrání a vymáhání příslušenství cla, neboť se nedoplatky cla staly splatnými v roce 1995 a od konce tohoto roku tedy běžela šestiletá lhůta určená pro vybrání a vymáhání nedoplatků, která uplynula k 31. 12. 2001. Jak ovšem vyplývá i z odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného, celní úřad v celém průběhu správního řízení činil řadu kvalifikovaných úkonů, které mimo jiné vedly k přerušení běhu jednotlivých lhůt ve smyslu § 282 odst. 2 celního zákona, dle něhož platilo, že *„je-li proveden úkon směřující k vybrání nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl dlužník o tomto úkonu zpraven, (...) nedoplatky cla lze však vymáhat nejpozději 20 let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným.“* Obdobná právní úprava je obsažena v § 160 odst. 2 daňového řádu, dle něhož platí, že *„byl-li před uplynutím lhůty pro placení daně správcem daně učiněn úkon podle odstavce 3, běží lhůta pro placení daně znovu ode dne, v němž byl tento úkon učiněn“*, přičemž dle § 160 odst. 3 daňového řádu *„je úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně: a) zahájení exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona, b) zřízení zástavního práva, nebo c) oznámení rozhodnutí o posečkání.“* Krajský soud neshledává důvod zde podrobně tyto jednotlivé právní úkony celního úřadu, učiněných v jednotlivých případech žalobce rekapitulovat, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobce je žádným způsobem nerozporuje. V kontextu těchto skutkových okolností lze proto konstatovat, že od okamžiku běhu první šestileté lhůty k placení a vybírání jednotlivých celních dluhů (14. 11. 1995) byly opakovaně ze strany celních orgánů činěny kvalifikované úkony, na jejichž základě došlo v minulosti k jejímu opakovanému přerušování s tím, že v okamžiku vydání platebních výměrů celního úřadu, na jejichž základě došlo k předpisu úroků z prodlení, resp. úroků z posečkání (10. 11. 2015) byla tato lhůta (ve smyslu § 282 celního zákona a § 160 odst. 1 daňového řádu), která je dle výše uvedených závěrů rozhodná pro předepsání a vymáhání příslušenství cla a v tomto směru měla od počátku prekluzivní charakter, zachována.
17. Tentýž závěr lze pak vyslovit i k poslední námitce žalobce, v níž namítá nezákonnost rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí celního úřadu o zřízení zástavního práva k nemovitostem, a to z důvodu uplynutí objektivní dvacetileté lhůty k vybrání a vymáhání daně ve smyslu § 282 odst. 1 celního zákona, resp. § 160 odst. 5 daňového řádu. I v tomto ohledu se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce zcela pomíjí zákonnou výjimku, kterou se tato dvacetiletá objektivní lhůta prolamuje a která byla upravena v § 282 odst. 5 celního zákona, dle něhož platilo, že *„je-li nedoplatek cla zajištěn zástavním právem na nemovitostech zápisem v příslušné evidenci, nelze do 30 let po tomto*

zápisu proti uplatnění zajištěného práva namítat promlčení nedoplatku.“ V podstatě shodnou úpravu obsahuje i § 160 odst. 6 daňového řádu, „je-li nedoplatek zajištěn zástavním právem, které se zapisuje do příslušného veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat nedoplatek uplynutím 30 let po tomto zápisu.“ Z díkce těchto ustanovení je nepochybné, že zřízení zástavního práva prolamuje objektivní dvacetiletou lhůtu pro vybírání a vymáhání daně. V případě zřízení zástavního práva se totiž uplatní třicetiletá objektivní lhůta pro vybírání a vymáhání daně (včetně příslušenství), která začíná běžet okamžikem zřízení zástavního práva. Jak vyplývá ze správního spisu, v případě žalobce celní úřad přistoupil ke zřízení zástavního práva k nemovitým věcem ve vlastnictví žalobce (exekuční příkaz č. j. 193084-2/2015-530000-42 ze dne 29. 12. 2015), a to za účelem přímého zajištění nedoplatků na úrocích z prodlení a posečkání. Toto rozhodnutí bylo přitom doručeno příslušnému katastrálnímu úřadu prostřednictvím datové schránky dne 30. 12. 2015, přičemž tento den je ve smyslu § 170 odst. 4 věta druhá daňového řádu považován za den vzniku zástavního práva, tedy ještě před případným uplynutím dvacetileté objektivní lhůty pro vybírání a vymáhání cla. Za dané situace, kdy předmětné celní dluhy, resp. nedoplatky byly před uplynutím dvacetileté objektivní lhůty k vybrání a vymáhání nedoplatku zajištěny zástavním právem k nemovitostem, které se zapisuje do katastru nemovitostí, došlo v daném případě k založení běhu třicetileté objektivní lhůty pro vybírání a vymáhání nedoplatku (§ 282 odst. 5 celního zákona, resp. § 160 odst. 6 daňového řádu).

V. Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
19. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. prosince 2018

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu

